

Joe Simpson, Touching the Void

Copyright © Joe Simpson, 1988

First published by Jonathan Cape, an imprint of Vintage Publishing.

Vintage Publishing is a part of the Penguin Random House Group of companies.
The right of Joe Simpson to be identified as the author of this work has been asserted.

© 2015 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Mikadun/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SIMPSON, JOE

Căzând în gol / Joe Simpson; cuvânt înainte de Chris Bonington; trad. din lb.
engl. de Elena Mălnai. – Iași: Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5525-0

ISBN ePub: 978-973-46-5592-2

ISBN PDF: 978-973-46-5593-9

- I. Bonington, Chris (pref.)
- II. Mălnai, Elena (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JOE SIMPSON

CĂZÂND ÎN GOL

Cuvânt înainte de Chris Bonington

Traducere de Elena Málnai

POLIROM
2015

În depărtare

Zăpada fășâia ușor în timp ce aluneca în străfundurile de sub mine. Mă uitam la șurubul de deasupra mea, urmărindu-l cum se făcea tot mai mic. Puntea de gheăță care îmi oprișe căderea se distingea clar. În spatele ei, caverna largă a crevasei se pierdea în umbre. Am apucat ușor coarda și am lăsat-o să alunecă prin coborâtor într-un ritm lin, constant.

Dorința de a mă opri din coborâre era aproape de nesuportat. Habar nu aveam ce era sub mine și nu eram sigur decât de două lucruri: că Simon plecase și că nu avea să se mai întoarcă. Asta însemna că, dacă rămâneam pe puntea de gheăță, eram terminat. Nu era nicio scăpare în sus, iar abisul de pe partea cealaltă nu era decât o invitație să-o termin rapid cu toate. Fusesem tentat, dar, chiar în disperarea mea, mi-am dat seama că nu aveam curajul să mă sinucid. Ar fi trecut mult până ce frigul și oboseala m-ar fi copleșit pe puntea de gheăță, iar ideea de a aștepta atâtă timp singur și înnebunit m-a forțat să fac această alegere: să cobor până ce voi găsi o cale de ieșire sau să mor încercând. Preferam să ies în întâmpinarea morții decât să o aștept să vină ea la mine. Nu mai aveam cale de întoarcere acum, deși în sinea mea urlam să mă opresc.

Nu eram în stare să mă uit în jos, să văd ce era dedesubt. Nu îndrăzneam să risc să descopăr doar altă groapă adâncă. Dacă aş fi văzut asta, m-aș fi oprit imediat și ce mai urma? O luptă disperată de a mă menține pe coardă, în ciuda unghiului abrupt al pantei, fără să mă mai pot întoarce pe puntea de gheăță, dar

încercând disperat să rămân atârnat în coardă cât mai mult timp posibil... Nu! Nu puteam privi în jos. Nu eram atât de curajos. Și aşa îmi era destul de greu să-mi stăpânesc groaza care mă cuprindea pe măsură ce coboram. Ori, ori... Luasem această hotărâre pe puncte, iar acum o puneam în aplicare. Dacă era să mor acolo, atunci preferam să se întâmple brusc și pe neașteptate, aşa că îmi țineam ochii atinți pe șurubul de gheată aflat departe, deasupra mea.

Panta a devenit mai abruptă. Când am ajuns la vreo 15 metri sub șurubul de gheată, mi-am simțit brusc picioarele legănându-se în gol. Am strâns degetele involuntar, oprindu-mă. Acesta era abisul pe care îl văzusem de pe puncte! Am privit spre puncte, încercând să mă hotărăsc să dau din nou drumul corzii. Mai trăisem această senzație, stând pe marginea unei trambuline înalte și privind picăturile de apă care îmi cădeau din păr în piscina de dedesubt în timp ce, în mintea mea, mă chinuiam să mă conving că nu era mare chestie, provocându-mă să fac, după care săream în gol, într-un plonjon ce mi-a făcut inima să-mi stea în loc, răzând în clipă în care am atins, în siguranță, apa de dedesubt. Știind că puteam să cobor până ce se termina coarda, iar apoi să cad în gol când capătul ei fără nod va aluneca prin coborător, mi-am înclăstat și mai tare mâna înghețată pe coardă. În cele din urmă, am slăbit strânsoarea și am trăit din nou senzația aceea de demult – că piscina ar putea să se deplaseze brusc într-o parte sau să se golească de apă în timp ce plonjam –, deși de data aceasta nu știam dacă era vreo piscină către care să mă îndrept.

Am coborât ușor în gol, până ce am ajuns să atârn vertical în coardă. Peretele era tare și transparent, de gheată. Șurubul nu se mai vedea, aşa că mă uitam țintă la gheată în timp ce continuam să-mi dau drumul în jos pe lângă perete. Pentru scurt timp, asta mi-a reținut atenția, dar, pe măsură ce lumina din jurul meu devinea tot mai slabă, groaza m-a cuprins din nou și nu m-am mai putut abține. M-am oprit.

Voiam să plâng, dar nu puteam. Parcă eram paralizat, incapabil să gândesc, măturat de valuri de panică. Chinul de a anticipa ceva necunoscut și îngrozitor s-a dezlănțuit, iar pentru

o vreme ce mi s-a părut fără sfârșit, am atârnat trămurând în coardă, cu casca sprijinită de peretele de gheăță și pleoapele strânse. Trebuia să văd ce se afla sub mine deoarece, în ciuda tuturor convingerilor mele, nu aveam curajul să-o fac orbește. Cu siguranță nu aveam cum să fiu mai speriat decât eram deja. Am privit coarda întinsă deasupra mea. Urca de-a lungul peretelui și dispărea pe panta de deasupra. Nu exista nicio posibilitate să mă întorc la panta aceea, aflată la vreo șase metri deasupra mea. M-am uitat la peretele crevasei de lângă umărul meu. Pe partea cealaltă se înălța alt perete de gheăță, la o distanță de trei metri. Eram suspendat într-un puț de gheăță. Am luat decizia de a privi în jos în timp ce mă întorceam. M-am răsucit repede, agățându-mi genunchiul zdrobit în peretele de gheăță și urlând ca turbatul de durere și de spaimă. În loc să văd coarda atârnând în neantul de sub mine, mă uitam la zăpada de sub picioarele mele, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Dădusem de fundul crevasei! La cinci metri sub mine, fundul crevasei era larg, acoperit cu zăpadă. Nu era niciun abis, niciun hău întunecat. Am înjurat încet, iar șoapta a reverberat, lovindu-se de peretii din jurul meu. Apoi am scos un țipăt de încântare și de ușurare ce a bubuit în interiorul crevasei. Am țipat iar și iar, ascultând ecurile și răzând printre strigăte. Eram pe fundul crevasei.

Când mi-am mai venit în fire, m-am uitat mai atent în jos, la covorul de zăpadă deasupra căruia mă legănam. Bucuria mea s-a domolit rapid când am văzut niște găuri întunecate și amenințătoare pe suprafața lui. Până la urmă nu era fundul crevasei. Aceasta se deschidea ca o cupolă în formă de pară, peretii curbându-se și îndepărțându-se de mine, cu un diametru de 15 metri, pentru ca apoi să se îngusteze din nou. Fundul crevasei, acoperit cu zăpadă, traversa capătul plat al acestei caverne, iar peretii de deasupra mea se îngustau în partea de sus, formând capătul îngust al perei, care avea o deschidere de doar trei metri și o înălțime de aproape 30 de metri. Bucătele de zăpadă tare cădeau din tavan.

M-am uitat în jur la bolta de zăpadă și gheăță, familiarizându-mă cu forma și mărimea ei. Peretii opuși se apropiau, dar

nu se uneau. O gaură strâmtă fusese umplută cu zăpadă căzută de deasupra, formând un con ce se înălța până la tavan. La bază avea o lărgime de vreo cinci metri, iar în partea de sus doar 1,2-1,5 metri.

O coloană de lumină aurie pătrundea în diagonală printr-o gaură mică din tavan, proiectând reflecții scânteietoare pe peretele îndepărtat al crevasei. Eram hypnotizat de acest fascicul de lumină ce pătrundea prin tavanul boltit din lumea reală, de afară. M-a fascinat atât de tare, încât am uitat de fundul nesigur al crevasei și m-am lăsat să alunec în jos pe ultima porțiune de coardă. Aveam să ajung la acea rază de soare. Pe moment, eram absolut convins de asta. Nu m-am gândit cum și când aveam să fac. Pur și simplu știam.

În câteva secunde întreaga mea perspectivă se schimbăse. Epuizantele ore de groază ale nopții au fost date uitării, iar coborărea care mă umpluse de o teamă claustrofobică rămăsese în urmă. Cele 12 ore de disperare pe care le petrecusem în liniștea nefirească a acestui loc copleșitor deodată păreau să fi fost departe de coșmarul pe care mi-l imaginase. Puteam să fac ceva pozitiv. Puteam să mă târâsc și să mă cățăr, continuând să fac asta până aveam să scap din acest mormânt. Înainte, nu avusesem nimic altceva de făcut decât să zac pe puntea de gheăță și să încerc să nu mă simt speriat și singur, iar această neputință fusese cel mai mare dușman al meu. Acum aveam un plan.

Schimbarea care avusese loc în mine era uimitoare. Mă simteam invigorat, plin de energie și optimism. Aveam în vedere unele posibile pericole, riscuri căt se poate de reale care mi-ar fi putut destrâma speranțele, dar cumva știam că le puteam depăși. Parcă mi se oferise această unică sansă binecuvântată de a scăpa și mă agățam de ea cu fiecare dram de forță ce îmi mai rămăsese. Am fost invadat de un sentiment puternic de incredere și mândrie când mi-am dat seama că de inspirat am fost să plec de pe puntea de gheăță. Luasem decizia corectă, în ciuda celor mai mari temeri ale mele. O făcusem și eram încredințat că nimic nu putea fi mai rău acum decât acele ore de tortură de pe puncte.

Bocancii mei au atins zăpada și m-am oprit din coborâre. Stăteam prins în ham, atârnând în coardă la câteva zeci de

centimetri de fundul crevasei, examinând cu atenție suprafața. Zăpada părea moale și afânată și imediat mi-a stârnit bănuieri. M-am uitat de-a lungul marginii, unde fundul crevasei se unea cu pereții, și curând am găsit ceea ce căutam. În mai multe locuri erau niște găuri negre între pereții de gheăță și zăpadă. Nu era chiar fundul crevasei, cât un tavan suspendat ce o traversa, despărțind abisul de dedesubt de încăperea superioară în care mă aflam eu. Panta de zăpadă ce urca către lumina soarelui începea la 12 metri de mine. Covorul de zăpadă ademenitor dintre mine și pantă mă ispitea să-l traversez în fugă. Acest gând m-a făcut să râd pe înfundate. Uitașem că nu-mi puteam folosi piciorul drept. Nu-i nimic. Mă voi tări... dar în ce direcție? De-a dreptul sau pe lângă peretele din spate?

Îmi era greu să iau o decizie. Eram îngrijorat nu atât de faptul că îmi va trece piciorul prin planșeu, cât de stricăciunile pe care le-aș putea produce astfel în suprafața fragilă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să distrug podeaua și să mă trezesc suspendat de partea greșită a unui gol peste care să nu pot trece. Asta ar fi fost prea mult. Stresat, am aruncat o privire către raza de soare, încercând să mă încarc cu putere de la ea, și m-am hotărât dintr-o dată. Aveam să traversez prin mijloc. Era distanța cea mai scurtă și nimic nu sugera că ar fi fost mai riscant decât pe margine. M-am lăsat ușor în jos până ce m-am așezat pe zăpadă, dar cu cea mai mare parte a greutății încă susținută de coardă. Agonizant de încet, mi-am scos coarda centimetru cu centimetru, lăsându-mi treptat greutatea corpului pe zăpadă. Mi-am dat seama că îmi țineam respirația, cu fiecare mușchi încordat. Am devenit extraordinar de conștient chiar și de cea mai mică mișcare a zăpezii și am ajuns să mă întreb dacă nu mă voi afunda ușor prin planșeu. Apoi coarda a devenit mai moale și mi-am dat seama că planșeul mă ținea. Am tras aer adânc în piept și mi-am luat mâna dureroasă de pe coardă.

Am rămas nemîșcat cinci minute, încercând să mă obișnuiesc cu senzația că stau în echilibru deasupra unui abis uriaș pe un strat fragil de zăpadă. Am realizat într-un târziu că nu mă puteam acomoda cu asta și că nu aveam încotro, trebuie să încerc să ajung în partea cealaltă. Am dat drumul la 12 metri

de coardă și mi-am legat restul de zece metri de ham. Apoi, întinzându-mă pe burtă, cu mâinile și picioarele întinse, am început să mă târasc cu grija către conul de zăpadă, teama mai domolindu-mi-se pe măsură ce mă apropiam de celălalt capăt. Din când în când, căte o bușnițură însfundată îmi spunea că de sub planșeu căzuse niște zăpadă în hăul de dedesubt. La cel mai mic sunet încremeneam, ținându-mi respirația și simțind că îmi sare inima din piept, apoi îmi reluam înaintarea. Când am trecut de jumătatea distanței, depășisem toate găurile negre din planșeu și am simțit că mă tăram deja pe o zăpadă mai groasă și mai rezistentă.

După zece minute zăceaam prăbușit pe panta ce urca spre soarele aurii din tavan. Coarda pe care coborâsem atârna curbată în fața peretelui de gheață și a pantei abrupte de deasupra lui, ce urca spre puntea de gheață. Dacă aş fi știut că era planșeu aici, jos, nu m-aș mai fi chinuit atâtă. Gândul că aş fi putut aștepta acolo, sus, mi-a dat fiori. Ar fi fost o lungă veghe guvernată de nebunie și de frig. Până la urmă, epuizat, mi-aș fi pierdut conștiința, după ce aş fi îndurat zile întregi de disperare mistuitoare.

M-am uitat în sus, către conul de zăpadă. Pentru un scurt moment m-am întrebat dacă nu cumva mă amăgiseam cu ideea că aş putea ieși în soarele de deasupra. Era cale lungă și abruptă. Puteam să mă cățăr pe pantă legat fiind de coardă. Pe măsură ce urcam, coarda avea să se ridice odată cu mine, până ar fi ajuns să fie aproape orizontală între puntea de zăpadă și deschizătura prin care intra soarele. O cădere din orice punct nu m-ar fi împiedicat să străpung planșeul, unde m-aș fi balansat ca un pendul în cavernă de jos până ce mă voi lovi de peretele de gheață pe care coborâsem în rapel. Dacă se întâmpla acest lucru, nu mai era cale de întoarcere la conul de zăpadă sau la puntea de gheață. M-am gândit să urc fără coardă. Cel puțin sfârșitul ar fi fost rapid. Am respins această idee. Aveam nevoie de coardă. Îmi dădea un sentiment de siguranță.

Crevasa a fost străbătută de o adiere ușoară și am simțit-o pe obraji, o atingere rece, mormântală, de undeva din adâncurile de sub mine. Lumina din cavernă era un amestec ciudat de

Cuprins

Cuvânt înainte (Chris Bonington)	9
1. Sub lacurile din munți	15
2. Sfidarea norocului	29
3. Furtună pe vârf	41
4. Pe muchie.....	60
5. Nenorocirea.....	70
6. Decizia finală	87
7. Umbre pe gheăță.....	110
8. Martorul tăcut.....	120
9. În depărtare.....	132
10. Când mintea îți joacă festive	145
11. Un loc neindurător.....	155
12. Presat de timp.....	170
13. Lacrimi în noapte.....	188
Post-scriptum.....	205
Zece ani mai târziu.....	207
Epilog	211
Mulțumiri.....	221